

5. LUKU

TOINEN ESIKUVA SOVITUKSESTA

3 Moos. 9

Sovitusuhrit jälleen esitettyinä erillisine yksityiskohtineen — Mooses ja Aaron menivät tabernaakkeliin sekä tulivat jälleen ulos ja siunasivat kansan — ”Niille, jotka häntä odottavat, on hän ilmoittava itsensä” — ”Kerran kuolema ja sitten tuomio” — Sovitusuhrin jumalallinen hyväksyminen ilmaistu

Tässä luvussa on meillä supistetumpi kuvaus sovitustyöstä ja uhreista kuin 3 Moos. 16, jota olemme jo tutkistelleet. Sitä paitsi sisältää tämä erityisiä kohtia, jotka edellisen valossa ovat mieltä kiinnostavia ja hyödyksi meille. Tämä on toinen kuvaus sovitusuhrista.

”Ja Mooses sanoi: Näin Herra on käsenyt teidän tehdä, että Herran kirkkaus ilmestyi teille. Ja Mooses sanoi Aaronille: Astu alttarin ääreen ja uhraa syntiuhrisi ja polttouhrisi ja toimita itsellesi [niille, jotka tulevat kutsuttaviksi jäseniksi hänen ruumiiseensa tarvitsevat sitä] ja kansalle [maailmalle] sovitus.”

Tämä esikuva valaisee sitä, että meidän Herramme Jeesus (syntiuhrihärkänä) oli täysin riittävä lunastamaan sekä ”ruumiinsa”, ”pienen lauman”, että myös koko maailman. Olisi kokonaan voitu olla ilman seurakunnan osanottamista syntiuhraamiseen. Me olisimme voineet tulla säästetyiksi niistä erityisistä koettelemuksista, jotka kohtaavat meitä kaidalla tiellämme, säästetyiksi uhrauksen kärsimyksistä ja olisimme voineet tulla ennalleenasetetuiksi täydelliseen inhimilliseen luontoon, kuten ihmissuku kokonaisuutena tulee. Mutta Jehova näki hyväksi, ei ainoastaan valita Jeesusta tämän suuren uhrityön toimeenpanijaksi, vaan myös asettaa hänet johtajaksi ja pääksi ”seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa”, ja että ruumiin jäsenten, yhtä hyvin kuin heidän päänsäkin, piti syntiuhraamisen kautta kärsiä lihassa, tullakseen tehdyiksi täydellisiksi henkiolentoiksi. — Hebr. 2:10; Kol. 1:24

Tarkoittaen tätä sydämellistä yhteyttä päämme kanssa, sanoo apostoli Paavali: ”Ylissetty olkoon Jumala, Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä, joka on siunannut meitä kaikella taivaan hengellisellä siunauksella [”pyhässä” ja ”kaikkein pyhimässä”] Kristuksessa; niinkuin hän ennen maailman perustamista oli hänessä valinnut meidät... sen armonsa kirkkauden kiitokseksi, jonka kautta hän tuossa rakastetussa on tehnyt meidät otollisiksi [eli vanhurskauttanut meidät].” (Ef. 1:3,4,6) ”Johon hän [Jumala] myös on kutsunut teidät meidän evankeliumimme kautta, jotta pääsisitte omistamaan Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden” (2 Tess. 2:14), niin että ”jos me kärsimme yhdessä [hänen kanssaan] saamme hänen kanssaan myös hallita.” — 2 Tim. 2:12

Sitten kun ylimmäinen pappi kerta kaikkiaan oli uhrannut oman uhrinsa kaikkien edestä, piti hänen uhrata ”kansan uhri [kauris] ja sovittaa heidät [koko Israel], niinkuin Herra on käsenyt.” Tämä järjestys, että meillä olisi osa sovitusuhrista, oli siis yksi osa meidän Isämme alkuperäisestä suunnitelmasta, niin kuin Paavali todistaa. — Kol. 1:24-26

”Niin Aaron astui alttarin ääreen ja teurasti oman syntiuhrivasikkansa [nuori härkä, joka edusti häntä]. Ja Aaronin pojat toivat hänelle veren, ja hän kastoi sormensa vereen ja sivelivät sitä alttarin sarviin, mutta ... rasvan ... hän poltti alttarilla... Ja lihan ja nahan hän poltti tulesa leirin ulkopuolella. Sitten hän teurasti polttouhrin [oinaan], ja Aaronin pojat ojensivat hänelle veren, ja hän vihmoi sen alttarille ympäriinsä. Ja he ojensivat hänelle polttouhrin kappaleittain ynnä pään, ja hän poltti ne alttarilla. Ja hän pesi sisälmykset ja jalat ja poltti ne polttouhrin päällä alttarilla.” (3 Moos. 9:8-14) (Tämä kertomus on suurimmaksi osaksi sama kuin luvussa 16 ja on sillä sama merkitys.)

Tällä tavalla on Jeesuksen polttouhria poltettu kautta koko evankeliumikauden, sen todistaessa kaikille, jotka ovat olleet, ja vielä ovat ”esikartanotilassa” (vanhurskaaksi tehtyjä), että Jumala on hyväksynyt hänet ja kaikki ”hänen ruumiinsa” jäsenet, jotka yhdessä pään kanssa ovat asetetut alttarille.

”Sitten hän toi kansan uhrilahjan ja otti kansan syntiuhrikauriin [tämä ei ollut pappi ja leviitit varten niin kuin edelliset], teurasti sen ja uhrasi sen syntiuhrina samalla tavalla kuin edellisen”, so. hän käsitteli kaurista aivan samalla lailla kuin härkääkin. Tämä kauris on sama kuin ”Herran kauris” toisessa kuvauksessa. ”Asaelin kaurista” ym. ei mainita tässä yleisemmässä kuvauksessa. Tämä on vielä sen opin lisätodistuksena, että ne, jotka seuraavat Herransa jälkiä, ovat osallisia syntiuhrista.

”Ja hän toi myös polttouhrin ja uhrasi sen säädetyllä tavalla. Ja hän toi ruokauhrin ja otti siitä kouransa täyden ja poltti sen alttarilla aamu-polttouhrin lisäksi. Sitten hän teurasti härän ja oinaan kansan yhteysuhriksi.”

Yhteysuhri merkitsi, kuten jo ennemmin on mainittu, lupauksia eli liittoa. Tämä toimitettiin ylimmäisen papin syntiuhrin yhteydessä ja merkitsi niitä lupauksia, velvollisuuksia ja sitoumuksia, joita pappi oli ottanut päällensä, ja jotka perustuivat syntiuhriin. Esikuvassa tehtiin rauha Jehovan ja Israelin välillä seuraavalla tavalla: Kun syntiuhri oli toimitettu ja sen jälkeen polttouhri, joka osoitti syntiuhrin otollisuuden Jumalalle, oli rauha rakennettu Jumalan ja Israelin välillä, sillä heidän entinen, aadamlainen syntinsä oli esikuvallisesti pois otettu; ja silloin he olivat velvolliset elämään kuuliaisuudessa liittoa kohtaan, joka perustui siihen anteeksiantoon, minkä he olivat saaneet, so. heidän tuli pitää laki — ”se, joka sen tekee, hänen pitää sen kautta elämän [eli palkintona siitä, että hän pitää lain].” (3 Moos. 18:5) Mutta niin kuin meidän syntiuhrimme ovat esikuvallisia paremmat, niin on myös sen yhteysuhri eli liiton kanssa, joka on vahvistettu näiden uhrien kautta; se on parempi liitto. Tässä yhteys eli liitonuhri näemme niin muodoin papin palvelevan esimerkkinä ja varjona hengellisistä asioista, paremman liiton välittäjästä (Hebr. 8:6-13) — siitä liitosta, jonka alaisuudessa kaikki kansat siunataan ennalleenasettamisella ja siten saatetaan kykeneviksi tottelemaan täydellistä lakia ja elämään iankaikkisesti.

”Ja Aaron kohotti kätensä kansaa kohti ja siunasi heidät, ja kun hän oli toimittanut syntiuhriin, polttouhrin ja yhteysuhriin, astui hän alas.” Tässä näemme esikuvassa valaistuna sen seikan, että vaikkei ole oikein soveliasta, että siunaus tulisi kansan yli, ennen kuin kaikki uhrit ovat täytetyt, niin tulee kuitenkin joku määrä siunausta ihmiskunnan osaksi papin jäsenten kautta nyt jo uhraamiskautena, ennen kuin me kaikki olemme menneet ”kaikkein pyhimpään” eli henkiseen tilaan. Miten totta onkaan se, että missä

ikinä kuninkaalliset papit ovat, vuotaa näistä enemmän tai vähemmän huomattava siunaus heidän ympäristöönsä.

”Ja Mooses ja Aaron menivät ilmestysmajaan, ja kun he tulivat sieltä ulos, siunasivat he kansan”

Kun tämä uhraamispäivä (aikakausi) on kulunut loppuun, astuu pappi täydellisenä (pää ja ruumis) Jumalan eteen ja osoittaa, että hän on täyttänyt kaikki oikeuden vaatimukset kansaa (maailmaa) kohtaan. Huomattakoon, että kun esikuva 3 Moos. 16 luvussa jaoteli sovituspäivän toiminnan ja osoitti kaikkia yksityiskohtia siitä, miten Herran uhri ensin tekee meidän uhrimme kelvolliseksi vastaanotettavaksi jne.; niin esittää tämä esikuva koko sen toiminnan, joka tapahtuu evankeliumikautena, peräkkäisinä uhreina, ja kuitenkin todellisesti yhdistettyinä yhdeksi uhriksi – täydellisen Kristushenkilön kaikkia kärsimyksiä seuraa välittömästi ennalleenasettamisen siunaukset. Se, että Mooses meni Aaronin kanssa tabernaakkeliin, näyttää merkitsevän, että laki on nyt täydellisesti tyydytetty ja sen vanhurskaus vahvistettu Kristuksen uhrin kautta. Laki (jota Mooses esikuvassa edusti) todistaa niiden puolesta, jotka olivat lain alla – lihallinen Israel – että kaikki, jotka se tuomitsi, myös vanhurskautettiin elämään papin uhrin kautta – hänen, ”joka antoi itsensä alttiiksi”, kerran kaikkien edestä.

Kun koko uhri kannettiin esille, oli se ”pyhä ja Jumalalle otollinen”, mikä osoitettiin sillä, etteivät Mooses ja Aaron kuolleet astuessaan sisään kaikkein pyhimpään. Ja Mooses ja Aaron tulivat ulos ja siunasivat yhdessä kansan. Niin Kristuskin nyt alkavalla aikakaudella siunaa kaikki maailman kansat (Gal. 3:8,16,29; 1 Moos. 12:3), ei kuitenkaan sivuuttamalla tai laiminlyömällä Jumalan lakia ja puolustamalla syntiä, vaan asteittain asettamalla ihmiset ennalleen inhimilliseen täydellisyyteen, missä tilassa hänen tulee voida pitää Jumalan täydellinen laki ja tulla siunatuksi sen kautta. On suuri onni olla papin siunaama ja tehty täydelliseksi sekä kykeneväksi pitämään laki, totella sitä ja elää sen kautta – ”joka vanhurskautta tekee, on vanhurskas.” (1 Joh. 3:7; Ps. 106:3) Se joka tahtoo, voi silloin totella ja elää iankaikkisesti nauttien onnellista autuutta Jumalan yhteydessä.

”Silloin Herran kirkkaus ilmestyi kaikelle kansalle”

Siinä määrin kuin siunaaminen edistyy (ennalleenasettaen ja nostaen kansat henkisesti ja ruumiillisesti), ilmenevät sen seurauksetkin. Kansa (maailma kokonaisuudessaan) näkee ja käsittää Jumalan äärettömän rakkauden päivä päivältä yhä paremmin. Juuri tällä tavalla on ”Herran kirkkaus ilmenevä, ja kaikki liha on yhdessä näkevä sen.” (Jes. 40:5) Vähitellen saavat he nähdä Jumalan rakkauden pituuden, leveyden, korkeuden ja syvyyden, joka on kaikkea ymmärrystä ylempänä.

Huomaa, että se siunaus, josta tässä puhutaan, ei ollut alipapeille. Ei, Aaron, siunaa ja, edusti heitä. Siunaus tuli koko Israelin kansan yli, joka esikuvassa kuvasi maailmaa. Tämä on se maailman siunaaminen ”siemenen” – täydellisen Kristuksen kautta, sen jälkeen kun Kristusruumiin kaikki kärsimykset ovat täytetyt (Kol. 1:24) – jota Paavali tarkoittaa sanoessaan, ”että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytyksissä aina tähän asti. Sillä hartaasti ikävöiden odottaa luomakunta Jumalan lasten ilmestymistä.”

Ennen kuin ihmiset voivat tulla tuntemaan vapautuksen katoavaisuuden orjuudesta (synnistä ja kuolemasta) ja ennalleenasettamisen Jumalan lasten vapauteen (vapautuksen tuomiosta, synnistä, kuolemasta jne.) sellaiseen vapauteen, joka Aadamilla, Jumalan ensimmäisellä inhimillisellä pojalla oli (Luuk. 3:38), niin on ensin sovituspäivän uhri täytettävä, ja pappien, jotka uhrasivat, on tultavat puetuiksi kunniavaatteisiin; kuninkaalliseen, jumalalliseen valtaan ja voimaan asettaakseen heidät vapauteen. — Room. 8:19-22

Epäilemättä Paavali tarkoittaa samaa koko kansan siunausta — pelastusta kuolemasta ja sen pistimestä, synnistä — sanoessaan: ”Kristus on toistamiseen ilman syntiä [ei uudelleen syntiuhrina, vaan ilman niitä syntejä, jotka hän kantoi syntisten puolesta] näyttäytyvä niille, jotka häntä odottavat pelastukseksi. (Hebr. 9:28) Maailma on nähnyt papin — pään ja ruumiin — kärsivän syntiuhrina tänä aikakautena. Jeesus ilmestyi lihassa (syntiuhrina) juutalaisille, ja kuten Paavali, voivat kaikki muutkin, jotka seuraavat hänen jäljissään, sanoa, että Kristuksen elämä tulee kuolevaisessa lihassamme näkyviin. (2 Kor. 4:11) Samalla tavalla kuin koko Kristushenkilö on täten ilmestynyt ja kärsinyt lihassa, samalla lailla on hänet myös kirkastettava koko maailmalle; ”ja Herran kirkkaus [siunaus ja lunastus] on ilmestyyvä, ja kaikki liha on yhdessä näkevä sen.” (Jes. 40:5) Sillä kun Kristus ilmestyy, silloin mekin ilmestymme hänen kanssansa kirkkaudessa. — Kol. 3:4

Mutta maailman suuren ylimmäisen papin tuntevat ainoastaan ”ne, jotka häntä odottavat.” Jos hän ilmestyisi lihallisena olentona pilvissä tai jossakin muualla, niin olisi se ilmestyminen kaikille, joko he sitten odottivat häntä tai eivät; mutta me olemme jo nähneet Raamatun opettavan, että pää on tullut täydelliseksi henkiolentona, ja että hänen ”pienen laumansa” jäsenet tulevat hänen kaltaisikseen, tulevat henkiolentoiksi, jumalalliseen luontoon, jota ei yksikään ihminen ole nähnyt, eikä voi nähdä. (1 Tim. 6:16) Me olemme havainneet, että maailma tulee näkemään kirkastetun seurakunnan henkisen tai sisällisen vaiston ja käsityksen kautta, samalla lailla kuin voitaisiin sanoa sokean näkevän. Sillä tavalla näemme mekin nyt voittopalkinnon, ”elämän kruunun”, ”me, jotka emme katso näkyväisiä, vaan näkymättömiä; sillä näkyväiset [joita katsellaan luonnollisilla silmillä] kestävät vaan ajan, mutta näkymättömät iankaikkisesti.” (2 Kor. 4:18) Tällä tavalla on koko seurakunta tänä aikakautena nähnyt Jeesuksen. Tällä tavalla me ”katsomme uskon alkuunpanijaan ja täydelliseksitekijään Jeesukseen” (Hebr. 2:9; 12:2) ymmärryksen silmillä, ja aikanaan huomaavat siten ”vartijat” Jumalan sanan valossa Herran toisen läsnäolon. Ja myöhemmin koko maailma, jokainen silmä, näkee hänet samalla lailla, mutta hänen tuomioittensa ”tulenliekkien kautta”. — 2 Tess. 1:8

Tämä tapa on ainoa, jolla ihmiset voivat nähdä tai käsittää henkitasolla olevia asioita. Jeesus lausui saman ajatuksen opetuslapsilleen, nimittäin että ne, jotka tunsivat hänen henkensä eli mielensä, ja siten tunsivat hänet, oppisivat tuntemaan myös Isän samalla tavalla. ”Jos tuntisitte minut, tuntisitte isänikin, tästälähin tunnette hänet ja te olette nähneet hänet.” (Joh. 8:19; 14:7) Maailma ei koskaan tule näkemään Jumalaa muulla kuin tällä tavalla; sillä ”ei kukaan ole koskaan nähnyt Jumalaa” (”jota ei yksikään ihminen ole nähnyt eikä voi nähdä”) — ”ainosyntyinen... on hänet ilmoittanut.” (1 Tim. 6:16; Joh. 1:18) Jeesus ilmoitti Isän eli saattoi opetuslapset näkemään hänet tekemällä hänen luonteensa tunnetuksi. Sanoin ja töin hän ilmoitti hänet rakkauden Jumalaksi.

Samalla lailla osoitti Luther ja muut — ja monet ovat nähneet sen — että paavilaisuus oli antikristus. Niin kuin Paavali oli ennustanut, tuli tämä paha järjestelmä, synnin ihminen, silloin ilmoitetuksi, vaikka monet eivät vielä näe sitä sellaisena.

Samalla tavalla Herramme Jeesus, pää, (nykyään läsnäolleen kokoamassa jalokiviään), tänä aikana on ilmestymäisillään ”pienen laumansa” eläville jäsenille, vaikka toiset eivät tiedä mitään hänen läsnäolostaan. — Luuk. 17:26-30; Mal. 3:17

Tällä tavalla on myös tuhatvuotispäivänä, kun täydellinen Kristus — pappi — ilmoitetaan. Hän ilmestyy ainoastaan niille, jotka häntä odottavat, ja ainoastaan nämä saavat nähdä hänet. He eivät tule näkemään häntä luonnollisilla silmillä, vaan sillä lailla kuin me nyt näemme henkisiä asioita — Herramme Jeesuksen, Isän, voittopalkinnon ym. — nimittäin uskonsilmillä. Ihmiset eivät tule näkemään Kristusta luonnollisilla silmillä, sillä he ovat toisella olemassaolon tasolla kuin hän. Hän on henki, he ovat lihaa. Samasta syystä he eivät koskaan tule myöskään näkemään Jehovaa. Mutta me, pieni lauma, saamme, kun olemme tulleet kirkastetuiksi, nähdä hänet sellaisena kuin hän on, sillä me tulemme hänen kaltaisikseen. — 1 Joh. 3:2

Mutta vaikka ainoastaan ne, jotka ”odottavat Kristusta”, tuntevat hänet pelastajana, joka tahtoo vapahtaa heidät kuoleman vallasta, tulee tämä kuitenkin käsittämään koko maailman; sillä ilmestymisen tapa tulee olemaan sellainen, että kaikkien täytyy vihdoinkin nähdä. ”Kaikkien silmät saavat nähdä hänet”, ja kaikki, jotka haudoissa ovat, tulevat herätettäväiksi, vieläpä nekin, jotka ovat pistäneet häntä, ja heidän pitää ymmärtää, että he ovat ristiinnaulinneet kirkkauden Herran. Hän ilmestyy ”taivaasta voimansa enkelien kanssa [pilvissäkö? Ei, vaan] tulenliekissä [tuomiossa], kostamaan niille, jotka eivät tunne [eivätkä tunnusta] Jumalaa [ja myös niille, jotka] eivät tottele Herramme Jeesuksen Kristuksen evankeliumia.” Sellaisissa olosuhteissa ei kestä kauan, ennen kuin koko ihmiskunta tuntee hänet. Nyt kärsivät hyvät, mutta silloin nähdään erotus ”sen välillä, joka palvelee Jumalaa, ja sen, joka ei häntä palvele”; sillä sinä päivänä tulee erotus julkiseksi. (Mal. 3:15-18) Kun kaikki silloin näkevät selvästi, voivat he, ottamalla vastaan Kristuksen ja hänen lahjansa, joka on uuden liiton alainen elämä, saada iankaikkisen elämän; koska ”me olemme panneet toivomme elävään Jumalaan, joka on kaikkien ihmisten vapahtaja, varsinkin uskovaisten.” — 1 Tim. 4:10

”Kerran on kuoleminen, mutta sen jälkeen tulee tuomio”

Tämä lause, joka sen mukaan, mitä sen yhteys selvästi osoittaa, on suorassa yhteydessä aiheemme kanssa, on selitetty ja käsitetty väärin useammin kuin ehkä mikään muu paikka Raamatussa. Se kuuluu: ”Ja samoin kuin ihmisille [Aaronille ja hänen jälkeläisilleen, jotka olivat ainoastaan esikuvia uuden luomuksen ylimmäisestä papista] on määrätty, että heidän kerran pitää kuolla [esikuvallisesti, edustettuina niiden eläinten kautta, jotka teurastettiin], mutta sen jälkeen tulee tuomio [näiden uhrien hedelmänä — Jumalan tuomio, hyväksyen tai hyljäten uhrin]; samoin Kristuskin kerran uhrattuna [sitä ei koskaan enää toisteta] ottaakseen pois monien [”kaikkien”] synnit, on toistamiseen ilmentävä niille, jotka häntä odottavat, ilman syntiä [ei niiden syntien rumentamana, jotka hän kerran kantoi, eikä myöskään toistaakseen syntiuhria, vaan] pelastukseksi” — antaakseen

iankaikkisen elämän kaikille, jotka sitä haluavat Jumalan määräämillä uskon ja kuuliaisuuden ehdoilla. — Hebr. 9:27,28

Joka kerta, kun pappi sovituspäivänä astui kaikkein pyhimpään, hän pani elämänsä alttiiksi; sillä jos hänen uhrinsa olisi ollut epätäydellinen, olisi hän kuollut silloin, kun hän kulki ”toisen esiripun” alitse. Häntä itseään ei olisi vastaanotettu kaikkein pyhimmässä, eikä myöskään hänen epätäydellistä uhriaan olisi otettu vastaan sovituksena kansan syntien edestä. Jokainen vaillinaisuus tai laiminlyöminen sisälsi kuoleman hänelle ja kadotuksen kaikille, joiden syntien edestä hän yritti toimeenpanna sovituksen. Juuri tämä oli tässä tekstissä mainittu ”tuomio”, jonka alaisiksi esikuvalliset papit joka vuosi joutuvat. Papin elämä ja esikuvallinen kansan syntien sovittaminen riippui tämän tuomion suotuisasta päättymisestä.

Meidän suuri ylimmäinen pappimme, Kristus Jeesus, kulki tämän esikuvallisen toisen esiripun alitse silloin, kun hän kuoli Golgatalla; ja jos hänen uhrinsa olisi jollain tavalla tai jossain määrin ollut epätäydellinen, ei häntä koskaan olisi herätetty kuolleista — oikeuden tuomio olisi ollut häntä vastaan. Mutta hänen ylösnousemuksensa kolmantena päivänä todisti, että hänen työnsä oli täydellisesti suoritettu, ja että se kesti koetuksen Jumalan ”tuomion” edessä. — Apt. 17:31

Se, että Herramme kävi onnellisesti tämän ”tuomion” läpi kerran kaikkien edestä, ja että hänen uhrinsa tuli vastaanotetuksi, todistetaan vielä sen siunauksen kautta, joka annettiin helluntaina; ja se oli vain esimakua vielä suuremmasta siunauksesta, joka tulee silloin, kun Jumalan henki vuodatetaan kaiken lihan yli (Jooel 2:28) — joka on takeena tai vakuutena siitä, että hän (ja me hänessä) lopulta astuu esiin siunaamaan kansan — maailman — jonka syntien edestä hän toimitti täyden ja otollisen sovituksen.

Jokainen tämän tekstin tulkitseminen, joka sovittaa sen yhteen ihmiskunnan yleisen kuoleman kanssa, on täydellisesti ristiriidassa tämän kirjoituksen muun yhteyden kanssa.

Monet ovat epämääräisellä tavalla odottaneet jonkinlaista tulevaa hyvää aikaa — odottaneet, että synnin, kuoleman ja kaiken pahan kirous jollain tavalla poistettaisiin, mutta he eivät ole ymmärtäneet, miksi tämä aika on viipynyt niin kauan. He eivät käsitä, että ”sovituspäivän” uhrin ovat välttämättömiä ja ne täytyy suorittaa loppuun asti, ennen kuin kirkkaus ja siunaus voi tulla. He eivät myöskään näe, että seurakunta, ”valitut”, ”pieni lauma”, ovat osallisia Kristuksen uhrista ja kärsimyksistä, samoin kuin he ovat osallisia tulevasta kirkkaudesta. Koko luomakunta yhdessä huokaa ja on ahdistuksessa aina tähän asti, odottaen (vaikka tietämättään) Jumalan lasten (seurakunnan) ilmestystä. — Room. 8:19-22

Koska esikuvallinen pappi esikuvasi vastakuvallisen papin, Kristuksen, ”ruumista” ja ”päättä”, seuraa tästä, että jokaisen seurakunnan jäsenen on kestettävä tämä ”tuomio” — että vaikka monet ovat kutsutut, ei kumminkaan ketään ”valita” lopullisesti hyväksytyiksi ”jäseniksi” Kristuksen ruumiissa, totisen viinipuun oksiksi vähemmällä, kuin että he ovat ”voittajia” — uskollisia kuolemaan asti. (Ilm. 3:21) Ei kuitenkaan ole niin, että näiden on saavutettava täydellisyys lihassa; vaan tässä tarkoitetaan sydämen, tahdon ja aikomusten täydellisyyttä. Heidän on oltava ”puhtaita sydämeistä” — aarre täytyy olla puhdasta kultaa,

tullessa koeteltua, vaikka se lipas, jossa sitä nyt säilytetään, on vain epätäydellinen savias-tia.

Jumalan hyväksymisen ilmoittaminen

”Ja tuli lähti Herran tyköä ja kulutti polttouhrin, ja sen rasvan alttarilla. Ja kun kansa sen näki, riemuitsivat he suuresti ja lankesivat maahan kasvoillensa” — he kunnioittivat. Tämä on sama ajatus, lausuttuna toisessa muodossa. Tuli kuvaa Jumalan hyväksymistä; ja se että kansa näki sen, osoittaa, että maailma tulee Jumalan arvostuksen tavoin ymmärtämään uhrin ja sen arvon lunastushintana kuolemasta ja haudasta, ja kun he käsittävät sen, kunnioittavat he Jehovaa ja hänen edustajaansa, pappia.

On selvää, ettei tämä vielä ole täyttynyt. Jumala ei ole vielä tulen kautta ilmoittanut suuren sovituspäivän uhrin hyväksymistä; kansa ei ole vielä riemuinnut ja langennut kasvoillensa rukoilemaan suurta kuningasta ja hänen edustajaansa. Ei, maailma on vielä pahan vallassa (1 Joh. 5:19); tämän maailman jumala pimittää vielä, suuremmassa tai vähemmässä määrässä, melkein koko ihmiskuntaa (2 Kor. 4:4); pimeys peittää maan ja synkeys kansan. (Jes. 60:2) Ei meidän myöskään tule odottaa ennalleenasettamisen suuria siunauksia, mitkä heijastuvat tässä esikuvassa, ennen kuin seurakunnan kaikki jäsenet, jotka muodostavat suuren ylimmäisen papin ruumiin, ensin ovat astuneet toisen esiripun (todellisen kuoleman) sisäpuolelle, sisälle kaikkein pyhimpään ylösnousemismuutoksen kautta. Tämä esikuvan ”siunaus” ei täyty myöskään ennen kuin suuren hädän ajan jälkeen. Silloin tulee ihmiskunta, kuritettuna, nöyryytettynä ja järkevänä, jokseenkin yleisesti ”odottamaan ja ikävöimään” suurta Kristusta, Aabrahamin siementä, jotta hän siunaisi ja kohottaisi heidät.

Kuinka ihanasti opettavatkaan nämä esikuvat meille täydestä lunastuksesta kaikelle kansalle, ja ennalleenasettamisesta ja siunaamisesta, joka on tehty mahdolliseksi kaikkien saavuttaa.

Esikuvissa ei mikään näy viittaavan mihinkään erotukseen elävien ja kuolleitten välillä. Joku voisi tästä tehdä sen johtopäätöksen, että sitten kun ylimmäisen papin uhraaminen on loppunut ja siunaaminen alkaa, ainoastaan ne, jotka silloin elävät, tulevat hyötymään suuresti. Mutta ei! Jumalan näkökannalta ovat elävät ja kuolleet saman arvoisia. Hän puhuu heistä kaikista ikään kuin kuolleista. Kaikki he tulivat kuolemantuomion alaisiksi Aadamin kautta; ja se pieni elämänkipinä, joka ihmisessä nyt on, on todella vain eräs kuoleman aste. Se on nyt kuollut suku Aadamin synnin tähden; mutta tämän vastakuvallisen sovituspäivän loppuessa tulevat vanhurskauttamisen ja elämän siunaukset tarjottaviksi kaikille sellaisissa olosuhteissa, että kaikki kykenevät tottelemaan, ja jokainen joka tahtoo, voi elämänantajalta, Lunastajalta, saada takaisin kaikki, mitä hän Aadamissa kadotti — elämän, vapauden, Jumalan suosion jne. — ne, jotka jo ovat kulkeneet koko tien kuolemaan asti yhtä hyvin kuin ne, jotka vielä viipyvät haudan partaalla — ”kuolemanvarjon laaksossa”.

Vastakuvallisten syntiuhrien tarkoitus on vapauttaa ”kaikki kansat”, koko ihmiskunta, synnin ja kuoleman vallasta, ja ennalleenasettaa heidät täydellisiksi olennoiksi, mikä on välttämätöntä täydellisen onnen ja sovinnon saavuttamiseksi Luojan kanssa.

Tämä on se siunaus, joka tulee maailman kaikkien sukukuntien osaksi Aabrahamin siemenen kautta. Tämä on se hyvä uutinen, joka saarnattiin Aabrahamille, niin kuin luemme: ”Jumala, joka edeltäpäin näki, että hän uskon kautta tulisi vanhurskauttamaan pakanat [koko ihmiskunnan], saarnasi edeltäpäin evankeliumia [iloista sanomaa] Aabrahamille, sanoen: ’Sinussa ja sinun siemenessäsi pitää kaikki kansat maan päällä siunatuiksi tuleman’ [vanhurskautettaman] ... mikä siemen on Kristus [ensin pää ja sitten ruumis]; ja jos te olette Kristuksen omat [ruumiin jäseniä], niin te olette myös Aabrahamin siementä ja perillisiä ylempänä mainitun lupauksen jälkeen.” (Gal. 3:8,16,29) Mutta tämän ”siemenen” täytyy olla täydelliseksi tehty, ennen kuin siunaus tulee, niin kuin olemme nähneet siitä esikuvasta, jota juuri tarkastelimme. Syntiuhrin täytyy olla loppuun suoritettu, ennen kuin kaikki niistä johtuvat siunaukset voivat virrata esiin.

Vaikka ainoastaan ylimmäinen pappi kerran vuodessa sai mennä sisään kaikkein pyhimpään toimittamaan sovitusta, ei tätä kumminkaan saa käsittää niin, että tämä rajoitus koskisi häntä ja alipappeja muinakin vuodenaikoina. Tämä ei ollut enää voimassa sen jälkeen, kun täysi sovitus oli tehty sovituspäivänä. Päinvastoin ylimmäinen pappi kävi kaikkein pyhimmissä usein seuraavina päivinä. Juuri sinne hän meni, milloin hyvänsä hän rukoili Israelin menestymisen puolesta käyttäen silloin tuomiokilpeä Urimia ja Tummimia. Ja kun leiri lähti liikkeelle, mikä tapahtui usein, menivät papit sisälle ja ottivat alas esiriput sekä peittivät arkin ja kaikki pyhät astiat, ennen kuin leviittain sallittiin kantaa niitä. — 4 Moos. 4:5-16

Ja taas, kun joku israelilainen uhraisi syntiuhria papeille (sitten kun sovituspäivän uhraaminen oli lopetettu), söivät he kaikki kaikkein pyhimmissä. (4 Moos. 18:10) Samalla lailla myös vastakuvassakin, sitten kun nykyinen sovituspäivä on loppunut: kuninkaallinen papisto on kaikkein pyhimmissä eli täydellisessä henkitilassa ja ottaa siellä vastaan (”syödä”) syntiuhrit, joita ihmiset tuovat omien rikkomustensa tähden (ei aadamlaisesta perisynnistä, joka tuli poispyyhityksi ”sovituspäivänä”). Tässä täydellisessä henkitilassa on papiston neuvottava kaikessa, niin kuin niissä päätöksissä ja vastauksissa esikuvattiin, joita annettiin Israelille Urimin ja Tummimin kautta.